

Eseu despre Satul romanesc in opera lui George Cosbuc

intaiul mare poet pe care ni l-a dat Ardealul vede lumina soarelui in anul 1866, in satul Hordou (azi George Cosbuc). Casa din piatra, cu tinda si cinci odai, fusese ridicata in 1840 de tatal sau, Sebastian, preot provenit dintr-o familie cu o lunga istorie preoteasca.

Trecusera abia sapte ani de la formarea statului national roman si acest fapt adusese o raza de speranta in inimile tuturor romanilor din Transilvania. Spiritul national al acestor oameni incepe sa se faca din ce in ce mai mult simtit si sa se reflecte in mentalitatea lor. Acesta este mediul in care s-a nascut si a copilarit George Cosbuc, formandu-se ca om, vrajit de tot ceea ce inseamna satul romanesc.

Tema poeziilor pe care Cosbuc le-a scris de-a lungul vietii reflecta, in mod inevitabil, fascinatia sa fata de cel mai reprezentativ simbol al romanilor: satul, alaturi de traditiile, obiceiurile si sentimentele taranilor de aici.

Cosbuc a proiectat o epopee bazata pe motive folclorice insa toata munca lui s-a concretizat doar in cateva fragmente care au dat mai apoi nastere la doua balade care vorbesc despre marile evenimente din viata satului: Nunta Zamfirei, o descriere a ceremonialului nuntii taranesti si Moartea lui Fulger, o evocare a stravechiul ritual al inmormantarii.

Balada Nunta Zamfirei ne face sa asistam la nunta fetei lui Sageata-imparat, Zamfira, cu printul rasaritean Viorel. Daca inlaturam elementul fabulos descoperim o lume reala, usor de recunoscut, prin nimic falsificata. Personajele, cu numele lor situeaza poezia in limitele traditiei si basmului. Zamfira, nume des intalnit in lumea satului, fiica de "domn" si-a ales ca mire pe Viorel - alt nume din lumea satului transilvanean - un "print" frumos, venit de undeva "dintr-un afund de Rasarit".

Ca orice fata frumoasa, Zamfira a fost "petita des", dar ea n-a ales decat pe care i-a fost "menit", pe "cel mai drag", sintetizand conceptia populara conform careia la baza casatoriei trebuie sa stea dragostea. Zvonul nuntii s-a raspandit indata peste "o mie de craimi". imparatii si regii si-au imbracat purpura, nuntasii din nouazeci de tari s-au urcat in radvane trase de cate patru cai. Dar imparatii sositi din "Zorit" si din "Apus" nu par straini, ci, dimpotriva, foarte cunoscuti, apartinand parca unui singur neam. Ei sunt: "batranul Grui" cu nume baladesc, si tintes, cel cu "trainic rost", si Bardes "cel cu adapost prin munti salhui", dar si un Penes-imparat, un "Paltin-crai", Mugur-imparat si Barba-Cot, piticul, personaje ce amintesc de lumea basmului romanesc, cu feti-frumosi, regi si sfetnici.

Zamfira e sprintena "cu mers istet", mladie si naltuta, cu mijloc subtire, incins cu "brau-de-argint". Flacaii chipesi, au coifuri pe cap si prasea la sold, dupa moda granicereasca din tara Nasaudului, iar regii sunt imbracati in purpura, rochitele copilelor si flacailor amintesc de tipicul port popular: "Ce fete dragi! Dar ce comori Pe rochii lungi tesute-n flori Iar hainele de pe feciori Sclipeau de argint". Ceremonialul nuntii, hiperbolizat, este insa taranesc. Cum nunta e un eveniment deosebit

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

in viata satului, la sarbatoare participa intregul sat, dar si nuntasi din satele vecine. Obiceiurile de nunta, dincolo de cadrul de basm al poeziei, sunt cele obisnuite in viata satului transilvanean. Alaiul mirelui nu are absolut nimic supranatural, fiind rupt din viata reala. Mirele e intampinat de alaiul miresei, in frunte cu Paltin-crai, in functia de staroste, in sunetele de treasc si trambiti si in chiote de veselie.

Momentul capital este hora din timpul cununiei, jucata taraneste de tot poporul, ardeleneste, in opinci cu clopotei si cantece din fluier. Notatia miscarii stilizate este facuta cu o tehnica acustica desavarsita, intr-un tablou ca de Theodor Aman: "si-n vremea cat s-au cununat S-a-ntins poporul adunat Sa joace-n drum dupa tilinci: Feciori, la zece fete , cinci, Cu zdranganeii la opinci Ca-n port de sat. Trei pasi la stanga linisor si alti trei pasi la dreapta lor, Se prind de mani si se desprind, S-aduna cerc si iar se-ntind, si bat pamantul tropotind in tact usor."

Dupa 40 de zile, petrecerea se incheie cu urarea lui Mugur-imparat, "Precum e felul din batran La orice chef intre romani": " Cat mac e prin livezi Atatia ani la miri urez! si-un print la unul! bland si mic, Sa creasca mare si voinic - Iar noi sa mai jucam un pic si la botez!", urare care sintetizeaza esenta casatoriei, in conceptia populara, aceea de procreare, de perpetuare a speciei umane.

in Moartea lui Fulger, un fiu de crai, rapus in lupta pe un mal strain, e adus acasa de catre un sol. Durerea parinteasca, cu inflexiuni de bocet popular in poezia lui Cosbuc, ritualul inmormantarii, cu randuieli si obiceiuri strabune, apropie balada de sfera creatiilor dramatice.

Emotionant e strigatul de durere al mamei indoliata, care nu mai crede in nimic, nici chiar in Dumnezeu, in fata caruia: "Ori buni, ori rai tot un mormant! Nu-i nimeni drac si nimeni sfant! Credinta-i val, iubirea vant si viata fum".

Impresioneaza sfatul intelept al batranului sfetnic, compatimitor si sententios, exprimand, in esenta, atitudinea demna, barbateasca, in fata mortii, specifica poporului roman: "Zici fum? O, nu-i adevarat Razboi e, de viteji purtat! Viata-i datorie grea si lasii se-ngrozesc de ea Sa aiba tot cei lasi ar vrea Pe neluptat". Poetul pune accentul pe starile sufletesti, carora le da expresivitate prin tinuta eroilor, in trecerea lor de la o atitudine la alta, prin vorbirea lor populara.

Nascut taran, in zona Nasaudului, George Cosbuc nu si-a uitat niciodata originea, fapt dovedit de catre incercarea sa de a sintetiza universul popular romanesc intr-o epopee de mari proportii. Nunta Zamfirei si Moartea lui Fulger reprezinta pentru autor apogeul creatiei folclorice si o expresie a idealului sau de a omagia satul romanesc.

Prin originea sa, prin aspiratiile si realizările sale, prin creatiile sale de inspiratie folclorica, George Cosbuc a fost si va ramane poetul care a realizat, poate, cea mai frumoasa imagine a satului, a obiceiurilor si traditiilor neamului roman.